

Mati je imela otroka in ga je nekaj tepla, otrok pa tudi mater nazaj vdari. Otroška rokica ni težka, mati se rasto še rokica ne zmeni, tudi otroka za to ne štrafa. Prigodilo se je, da je otrok nekoliko časa potem zbolel in umrl. Mati je bila zelo žalostna. Nekiga dne gre k pokopališču, da bi se tam malo izplakala, in misli: morebiti mi bode po tem kaj lažej. Pa neizpencno se vstraši zagledavši, da prava, desna otrokova rokica iz pokopališča molí vsa črna. Mati vstrašena hiti po duhovnika poprašat, kaj ji je storiti? Duhovnik rečejo: Poko, ki je svojo mater vdarila, črna zemlja v sebi ne hrpi. Idi in ureži si letarce leto starih šibic in kapi z njimi ročico dolje, da v zemljo zleze. Mati to stori in črna ročica se začne beliti in se po malim vsa zbeli in zad- gjoč lepo bela v zemljo smukne. Glejte, kako velik je greh, ako otrok starše ndari.

z.

"Kdo bi verjel, v Galiciji okoli mesta Rzeszowa si ljudje to povest tudi pripovedujejo?" sk. M.

Grimm No. 117 M